

Helga Zepp-LaRouches hovedtale ved Schiller Instituttets internationale videokonference den 13.-14. november: En frygtelig afslutning eller et nyt paradigme?

Jeg byder jer velkommen, og er meget glad for at tale til jer, uanset hvor i verden I ser denne konference. For vi er i et ekstremt afgørende øjeblik.

For at starte med en optimistisk mulighed, eller rettere sagt, lad os lave et tankeeksperiment. Det ville faktisk være ret nemt at løse næsten hvert af de mange problemer, vi står over for i dag, hvis flertallet af regeringerne i de europæiske nationer, og muligvis endog USA, ville sige: »OK, vi har kludret i det. Vi er nødt til at ændre vores måde at tænke på. Vi begik en masse fejl. Vi forsømte investeringer i grundlæggende infrastruktur. Vi førte en politik, der tilgodeså spekulation frem for realøkonomien. Vi tillader, at vores landmænd bliver ruineret i en tid med en sultkrise af bibelske dimensioner. Vi burde have vidst, at vi ikke kunne vinde krigen i Afghanistan, som blev til en ubetinget katastrofe. Vi gjorde intet for at overvinde fattigdommen i Afrika. Vi gjorde unødvendigt lande, der var venlige og åbne over for os, som Rusland og Kina, til modstandere ved at lave geopolitiske provokationer. Vi ser ud til at være ude af stand til at få pandemien under kontrol, fordi vi ikke ønsker at standse privatiseringen af sundhedsvæsenet. Og vi bekymrer os kun om de rige lande har adgang til vacciner. Vi forsømte

vores store humanistiske kulturer. Vi tillod vores befolkningers sind at blive forgiftet med en fuldstændig fordærvet underholdningsindustri. Vi tillod vores unge at fortvivle over den kommende verdens undergang ved at strømline medierne med pseudo-videnskabelig propaganda om klimaet.

»Fordi vi erkender, at vi er ved at køre hele systemet i sæk, ændrer vi os. Og vi slutter os til landene i Bælte- og Vejinitiativet, og arbejder sammen med Rusland, Kina og andre nationer for at løse alle disse problemer. Hvilket vi kan, for sammen er vi den kreative art«.

Det ville være rigtig nemt, men er det sandsynligt, at det sker? Desværre ikke, for indtil videre, på trods af den ene politiske fiasko efter den anden, har Vestens etableringer ikke vist nogen evne til at erkende og indrømme deres fejl og foretage de passende rettelser. Som en konsekvens er det mere sandsynligt, at hele det transatlantiske system er ved at gå i opløsning.

Kan du huske disse sætninger? »Vores republik tilhører i dag de ti mest magtfulde industrinationer i verden – til de omkring 24 lande med den højeste levestandard«. Manden, der sagde disse ord den 6. oktober 1989, var Erich Honecker [regeringschef i det tidligere Østtyskland]. Tolv dage senere var han ude af embedet, og 34 dage senere faldt Berlinmuren. På det tidspunkt advarede pave Johannes Paul II om, at man ikke skulle drage den konklusion efter det kommunistiske systems undergang, at det vestlige liberale system ville være moralsk overlegent. Og hvis nogen var i tvivl, burde man betragte udviklingslandenes forfærdelige tilstand.

I denne periode holdt jeg mange taler, hvor jeg advarede, at hvis man ville begå den fejl at presse det neoliberale system oven på hele verden, ville det føre til et stadig mere dramatisk sammenbrud af hele systemet. Det er præcis, hvad der blev forsøgt, samt underforstået i Francis Fukuyamas eufemistiske omskrivning af histories afslutning, og

tydeliggjort i idéen om en unipolær verden. Jeg tror, []det er præcis hvor vi er nu. Jeg tror, [] vi er på randen af [] et systemisk sammenbrud af det neoliberale system. Det vil tage en anden form end slutningen af []Østtyskland og Sovjetunionen. Men dette system er i færd med at ødelægge sig selv. Den eksistentielle trussel mod den vestlige verden kommer ikke fra planetens såkaldte autokratiske systemer og diktaturer, eller nogen udefrakommende fjende overhovedet. Men udelukkende fra den moralske dekadence, der var resultatet af det kulturelle paradigmeskifte, der startede i 1960'erne, som »clairvoyant« blev identificeret af Lyndon LaRouche på det tidspunkt. Og hvis langsigtede virkninger vi oplever i dag.

Medmindre der er en pludselig vending af dette paradigmeskifte, hvad man kalder den "regelbaserede orden", vil vi kastes ind i en mørk tidsalder med meget lignende karakteristika, som det 14. århundrede, eller endnu værre. Det vil føre til totalt kaos på planeten og verdenskrig.

I løbet af de sidste to uger ved COP26-arrangementet i Glasgow forsøgte man at formå verdens nationer til at sluge en politik for at reducere CO₂-udledninger, som, hvis den blev gennemført, ville føre til en befolkningsreduktion af milliarder af mennesker, og demontere industrinationerne til en præindustriel tilstand. Dette var heldigvis en fiasko, eftersom Rusland, Kina og flere udviklingslande åbenbart har erkendt dette slængs onde hensigter og kun sendte delegationer på lavere niveau. De forfægtede helt andre prioriteter, såsom retten til udvikling for deres lande, eller energisikkerhed. Men det er også bemærkelsesværdigt, at arrangørerne ikke en eneste gang rejste en diskussion om den allerede eksisterende katastrofale hungersnød i mange lande, eller et sammenbrud af sundhedssystemet, eller flygtningekrisen. Vis venligst videoen nu. [videoen af Extinction Rebellions aktioner]

Disse stakkels vildledte unge, vildledt af et finansielt oligarki, er tydeligvis ikke i den virkelige verden. Ingen bekymring for virkeligheden med massesult i udviklingslandene,

for civilisationens sammenbrud. Efter flere år med apokalyptiske skræmmescenarier om, at planeten vil koge over (Obamas udtryk), eller at vi kun har 12 år tilbage (det var FridaysForFuture og mange andre), eller kun 18 måneder (som udtrykt af prins Charles for 18 måneder siden), har en massepsykologisk effekt forårsaget frygtelige virkninger. Ifølge det britiske lægetidsskrift [The Lancet] har høje niveauer af øko-angst, især blandt børn og unge, ført til en dramatisk stigning i depressioner, lavt humør, ekstrem psykisk stress og selvmord. Ifølge *The Lancet* viste en undersøgelse blandt 10.000 unge i alderen 16-25 år i 10 lande, at 84% er bekymrede for global opvarmning, 59% er ekstremt bekymrede, og 40% ønsker ikke at få børn. Le Figaro, der rapporterede om dette, tilføjede: »Hver nyfødt mindre ville redde os fra at udlede 58 tons CO₂ om året. Det er 50 rundrejser fra Paris til New York«.

Sammenlign denne pøbel, vist i videoen og styret af det finansielle oligarki, med virkeligheden om massesult rundt om i verden. Den 8. november fremsatte Verdensfødevareprogram (World Food Program) en nøderklæring om, at 45 millioner mennesker er på randen af sult verden over. Især i Haiti, Etiopien, Somalia, Kenya, Burundi, Yemen, Syrien, og Afghanistan. Dette tal stiger eksponentielt på grund af stigningen i priserne på brændstof, mad og gødning. Verdensfødevareprogramets direktør, David Beasley, har lige været i Kabul, hvor han sagde, at Afghanistan står over for den værste humanitære krise på planeten. 95% af befolkningen er i fare for at sulte i de næste seks måneder, og der vil være Helvede på Jorden.

Hvad er Vestens reaktion? Efter 20 års krig var USA's omkostninger 2 billioner dollars, men man skal også tilføje andre NATO-landes omkostninger. Krigen efterlod landet fuldstændig ødelagt. Vesten tilbageholder nu 9 milliarder \$ af det amerikanske finansministerium, 430 millioner \$ af Commerzbank [Tyskland], lignende beløb fra Bundesbank, Den

internationale Betalingsbank (Bank for International Settlements), og så videre. Deres argument er, at medmindre Taleban opfylder visse betingelser, vil pengene ikke blive afleveret.

Hvad tror man, der vil ske, når mere end 30 millioner mennesker i Afghanistan er ved at sulte og fryse ihjel denne vinter? Hvor mange millioner vil forsøge at komme til Europa? Ifølge FN's Flygtningeorganisation (International Organization on Migration) var der 281 millioner flygtninge i verden allerede ved udgangen af 2020, samt omkring 55 millioner fordrevne flygtninge inden for deres egne lande. Det betyder 336 millioner flygtninge, og med et amerikansk befolkningstal på 329,5 millioner, er det 6 millioner flere mennesker end hele USA's befolkning. Og dette sker under en pandemi, som stadig er fuldstændig ude af kontrol.

Nu er der en enorm krise ved grænsen mellem Hviderusland og Polen, med flere tusinde flygtninge, som hverken har mad, vand eller husly i frostgrader. Hvad har den polske regering gjort? Den sendte 15.000 polske soldater til området; den har rejst pigtrådshegn. De beskylder sammen med EU Lukasjenko for at være en diktator, fordi han bevidst skulle have sendt disse mennesker på vej mod Polen, som hybrid krigsførelse. NATO's generalsekretær, Stoltenberg, er allerede involveret og kommer med udtalelser. Der er opfordringer til NATO om at støtte Polen. Beskyldninger om at disse flygtninge sendes bevidst, er fuldstændig svigagtige. De er flygtninge, der kommer fra Irak, Syrien, Congo, Cameroun og andre steder. Det er ikke Lukasjenkos skyld, at de er der; men fordi USA og andre lande førte en krig mod Irak i 2003 baseret på løgne, som aldrig rigtig er stoppet siden. De indførte de såkaldte Cæsar-sanktioner mod Syrien for at forårsage et regimeskifte mod Assad-regeringen ved at sulte befolkningen ihjel, så de forhåbentlig ville rejse sig. Ifølge den katolske kardinal Zenari fra Syrien har dette kastet over 90% af befolkningen ud i fødevareusikkerhed og ekstrem fattigdom.

Dmitri Polyanskij, Chargé d'Affaires ved den russiske FN-mission, som har talt ved vores Schiller-konferencer gentagne gange, rapporterer, at flygtninge i mange tilfælde er blevet tævet ved den polske grænse, drevet tilbage til Hvideruslands territorium, og at dette er en total skændsel. En overtrædelse af alle internationale konventioner. Det er åbenlyst, at disse er de vestlige værdier i den regelbaserede orden, som er blevet citerede så mange gange.

I midten af denne krise har Tysklands præsident, Steinmeier, intet bedre at gøre, end at modtage Hvideruslands oppositionsleder, Tikhanovskaya, der fik 10% [af stemmerne] i det sidste valg, men som er blevet erklæret som vinderen af EU. Den tyske udenrigsminister, Maas, og EU opfordrer til flere sanktioner og de mødes i morgen for sandsynligvis at beslutte dette. Lykashenko har sagt, at han ikke vil acceptere dette og vil måske afskære den energiforsyning, som går gennem Hviderusland. Der er en stor debat i EU lige nu, angående spørgsmålet om de burde finansiere opførelsen af et befæstet ydre hegn rundt om EU. Så, vi er tilbage ved dystopien i Jean-Christophe Rufins bog fra 1991 med titlen: *»Imperiet og de nye Barbarer«*, som diskuterer idéen om at bygge en ny grænse rundt om Europa, hvor igennem Sydvestasien og Afrika [lydtab] ... fejlslagne stater med et par enkelte flygtningelejre, finansieret af EU, rundt omkring, som Pave Frans allerede har sammenlignet med koncentrationslejre, og hvor Frontex er involveret i operationer, som holder folk tilbage, hvor de tydeligvis ikke har taget i betragtning at mange flygtninge dør – drukner eller dør på andre måder. Så, man må gøre sig det fuldstændig klart: Hvis man får et hyperinflationært sammenbrud af systemet, ligesom det i Weimarrepublikken i Tyskland i 1923, men denne gang ikke i ét land, men i alle lande, hvor der ikke er nogen pengekontrol; og hvis de gennemfører planerne, som blev diskuteret i Glasgow om Den store Nulstilling, da vil man få migrationer af folk, som vi ser det i stigende grad, der forsøger at komme fra Syd- og Mellemamerika op til USA, og fra

Mellemøsten og Afrika op til Europa, ikke blot som migranter, men folkevandringer – migrationer af hele befolkninger, ligesom i oldtiden.

Angående den større strategiske situation mellem stormagterne – i forsøget på at vurdere de forvirrende, modstridende udtalelser, som kommer fra Biden-administrationen i forhold til USA's relationer med Kina og Rusland, den ene dag lovende, den næste dag modbevist af provokative handlinger fra USA's side omkring Taiwan eller Ukraine eller Sortehavet – bør man ikke glemme bemærkningerne fra kommandøren for USA's strategiske kommando, admiral Charles Richard, som allerede tilbage i februar dette år skrev følgende i magasinet *Proceedings of the Naval Institute* (Procedurer for Flådeinstituttet): »Der er en reel mulighed for, at en regional krise med Rusland eller Kina hurtigt kunne eskalere til en konflikt, som involverer atomvåben, hvis de anså tabet i konventionel krigsførelse ville true regimet eller staten. Som konsekvens må USA's militær forandre deres grundlæggende antagelse fra, at brug af atomvåben ikke er muligt, til, at brug af atomvåben er en meget reel mulighed.« Denne udtalelse er værd at notere sig. Hvor sandsynligt er det, at Rusland eller Kina ville tabe i tilfældet af én af de to største muligheder for en regional krise, hvis konventionelle militære aktioner blev til virkelighed? Angående konventionelle angreb mod Rusland, ville det være klogt af admiral Richard at læse Leo Tolstojs *Krig og Fred* om Napoleonskrigene, understøttet af de strategiske studier fra Friedrich Schillers svoger, Ludwig von Wolzogen, som havde udarbejdet planen for de preussiske reformatorer og den russiske tsar for at lokke Napoleon ind på Ruslands enorme territorier, hvor han ville gå til grunde ved at strække sig for meget ud, logistisk og materielt. Da den napoleonske krigskampagne var slut, var Napoleons hær banket ned til blot et par få, sølle grupper af folk, som knapt nok klarede det tilbage til Vesten. Og det er velkendt, at arkitekten til 2. Verdenskrig intet havde lært af

det [lydtab]. Den store Fædrelandskrig er stadig ganske levende i sindene på den russiske befolkning. Så, USA's og NATO's styrker har bestemt studeret, hvordan en konventionel krig mod Rusland ser ud, og det er overhovedet ikke nogen mulighed.

For nyligt, efter at nogle meget vildledende signaler kom fra USA om deres støtte til mulig taiwansk uafhængighed, som nåede sit højdepunkt med præsident Bidens såkaldte »fadæse« – at USA ville forsvare Taiwan i tilfældet af en invasion fra fastlandet – var de kinesiske medier fyldt med artikler, som udtrykte tillid til, at PLA [Folkets Befrielseshær] ville vinde enhver konventionel krig med lethed. Rigtignok, hvordan ville nogen konventionel styrke kunne vinde mod en højt motiveret befolkning på 1,4 milliarder mennesker, som er fast besluttet på, aldrig at lade Ydmygelsens Århundrede, hvor fremmede magter invaderede deres land og overtog territorier, gentage sig. Særligt hvis den logistiske understøttelse af den anden side befinder sig 11.000 km væk.

Daniel Ellsberg, i anledning af 50-årsdagen for offentliggørelsen af Pentagon-papirerne tidligere i år, henviste til et forslag fra John Foster Dulles om at starte en atomar udveksling med Rusland og Kina i Taiwanstrædet, selv på bekostning af Taiwans tilintetgørelse, blot for at bevare den amerikanske strategiske position. Han citerede et delvist frigivet studie fra RAND Corporation fra 1958 med titlen »Krisen i Taiwanstrædet i 1958: En dokumenteret historie«; et skrift, der burde anbefales som læsemateriale for vores nulevende borgere, der endnu engang som søvngængere risikerer at påbegynde en verdenskrig. Ellsberg henledte til muligheden for, at en lignende diskussion finder sted i dag og henviste til citatet nævnt tidligere. Dernæst udtrykte han sine bekymringer over, at uden disse diskussioners offentliggørelse i tide, vil civilisationen ikke overleve atomvåbnenes æra. Admiral

Richard har før nævnt, at alt imens der er små tegn på en forbedring i forholdene mellem USA og Rusland og Kina, såsom topmødet mellem Biden og Putin, de strategiske samtaler i Genève eller NATO's generalsekretær Jens Stoltenbergs udtalelser om at Kina ikke er fjenden, tager det normalvis kun en dag eller lignende indtil koldt vand er hældt på det håb, gennem en eller anden provokerende handling omkring Taiwan, Ukraine eller den nuværende indsats af rekognosceringsfly og amerikanske krigsskibe i Sortehavet, hvilket talsmanden for det russiske forsvarsministerium, generalmajor Igor Konashenkov, advarede om, og sagde at Rusland betragter det som et studie af det forventede krigsområde i tilfælde af, at Ukraine forbereder sig på at løse konflikten i sin sydøstlige del med magt.

Nogle gange er disse aktioner dybt provokerende og farlige for den regionale sikkerhed og den strategiske stabilitet. Men andre gange er de også latterlige, som da vores ukuelige forsvarsminister, Annegret Kramp-Karrenbauer, sendte en fregat til det Indiske Ocean og Stillehavet for at vise fanen. Måske håber hun – og Vesten sammen med hende – at de vil vinde ved at få det kinesiske folk til at grine sig selv ihjel.

Men det alvorlige spørgsmål er: Kan en krig mellem stormagterne undgås? Den egentlige grund til alle disse spændinger er Kinas opstigning. En opstigning som ikke kan stoppes, fordi Kina, i de sidste 40 år, grundlæggende set har truffet de rigtige økonomiske beslutninger. At hjælpe 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdom, dernæst, gennem Bælte- og Vejinitiativet, at tilbyde den kinesiske model til udviklingslandene, som for første gang har en mulighed for at overvinde underudviklingen efterladt af kolonimagterne, som blev videreført at Den internationale Valutafond, Verdensbanken og det neoliberale finanssystem.

Eftersom fattigdom og sult, uden tvivl, er blandt de værste overtrædelser af menneskerettighederne, har Kina gjort mere for at beskytte menneskets rettigheder end noget andet land på planeten. Men det er præcis den »forbrydelse«, som det vestlige finansoligarki er så misfornøjet over. Hvis man læser Klaus Schwabs seneste bøg, *Stakeholder Capitalism*, lægger han det hele på bordet. Det er kampen mod fattigdom og ønsket om at føre et bedre liv, som »ødelægger planeten«. Og derfor er det afhjælpningen af fattigdom, der må stoppes, hvis man ønsker at redde planeten. Eftersom Kina er hovedmotoren for dette, så er Kina – ifølge denne logik – fjenden, som skal indskrænkes. Og der bliver nødt til at være et regimeskifte i Kinas kommunistiske Parti, ligesom i artiklen om »Det længere telegram« fra Det atlantiske Råds hjemmeside i januar måned. Så, det stemples som et diktatur, et autokratisk regime osv.

Men faktum er, at Kina, med en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, indtil nu kun har haft 4.600 dødsfald fra COVID-19, sammenlignet med 760.000 dødsfald i USA, som har en befolkning på 329,5 millioner mennesker, og Tyskland med 97.300 dødsfald og 83,24 millioner mennesker. I denne forstand er denne verdens Klaus Schwab'er de værste overtrædere af menneskerettigheder af alle, og det er det pæneste man kan sige om dem.

Så, frem for at blive hevet ind i en konflikt med Rusland og Kina, som kun kan føre til tilintetgørelsen af alle, så burde vi vende tilbage til listen af fejltagelser, nævnt i begyndelsen, og rette op på dem. I betragtning af krisens størrelse, må dette begynde med et nød- og hasteprogram for at redde Afghanistan og Haiti med en todelt tilgang. Et omgående og dybdegående humanitært program – fødevarer, medicin, brændstof, energi, krisecentre. Til dette formål må alle det afghanske folks penge blive frigivet, og donorlande, både i tilfældet af Afghanistan og Haiti, må omgående genoptage støtten af tilstrækkelig

nødhjælp. Der må være fuld, international støtte for integrationen af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, samt et reelt genopbygningsprogram for Haiti. Alle nabolande til Afghanistan – de centralasiatiske republikker, Pakistan, Iran, Indien, Rusland og Kina – har en grundlæggende interesse i at redde og stabilisere Afghanistan. USA og NATO-landene, som har ført krigen i 20 år og efterladt landet i en katastrofal tilstand, er moralsk forpligtede til at bidrage, både med øjeblikkelig støtte, såvel som den økonomiske genopbygning af landet...

Det burde være åbenlyst, som Lyndon LaRouche på insisterede allerede i 1973 med sin Arbejdsgruppe mod et biologisk Holocaust, at denne og andre pandemier, der allerede kan anes i horisonten, kun kan komme under kontrol, hvis den skrækkelige underudvikling i store dele af verden overvindes for altid. Dette må realiseres nu ved at begynde med skabelsen af et moderne sundhedsvæsen i hver eneste nation med Afghanistan og Haiti som højeste prioritet, men naturligvis også Yemen, Syrien og alle de andre lande i forfærdelig nød. Med hensyn til Afghanistan burde vi kalde det Operation ibn Sina; ibn Sina, eller Avicenna som han kaldes i Vesten, fordi denne fremragende person repræsenterer en tradition forbundet med den største stolthed i dette land.

Der er forskellige historiske kilder, der debatterer om det blot var faderen, Abdullah, som blev født i Balkh, eller også ibn Sina. Balkh, som befinder sig i Afghanistan, og andre steder med samme navn i Usbekistan eller Persien (Iran). Det er ikke vigtigt. Han er en søn af Baktria-området, hvad man plejede at kalde De Tusinde Byers Land på den gamle græske civilisations tid. Ibn Sina, som blev født i 980 e.Kr. og døde i 1037, opfattes af alle som faderen for moderne lægekunst. Han var også en filosof, en geolog og en astronom. Han studerede jordskælv og skydannelser. Han udviklede metoder indenfor kemi, såsom at lave svovl. Han var også en dygtig poet og skrev dramaer. Men særligt indenfor lægevidenskaben

lavede han absolut revolutionære gennembrud. For eksempel fastslog han de forskellige organers funktion, pulsen, forbindelsen mellem nerverne og musklernes bevægelser. Han opdagede meningitis, brystkræft, gulsot og blæresten. Han lavede et helt katalog med medicin. Han var den første til at udvikle psykoterapi. Han skrev et kompendium om sjælen; en afhandling om, hvordan sjælen kan helbredes; helbredelsen af tvivl og fortvivlelse. Han skrev mere end 200 bøger, måske sågar det dobbelte. Hans Kanon om Medicin var standarden indenfor lægevidenskaben i Europa indtil det 17., og i nogle tilfælde sågar det 19., århundrede. Ibn Sina videreudviklede også det omfattende, metafysiske begreb i traditionen fra Platon, al-Farabi og al-Kindi. Han udviklede det yderst vigtige begreb om den nødvendige eksistens, wājib al-wujūd, hvilket er arabisk for Gud. Alle de andre eksistenser eksisterer kun, ifølge dette begreb om den nødvendige eksistens, fordi Gud gør dem mulige. Denne idé fra ibn Sina havde indflydelse på mange tænkere i alle mulige forskellige religioner. Han var også højt respekteret af, blandt mange andre, Dante, som nævnte ham i Convivio og Den guddommelige Komædie, såvel som Nikolaus Cusanus, og i flere tekster, såsom sit forsvar af sin De Docta Ignorantia mod professor Wenck og sine kritikpunkter. Kues skriver: »Før Avicenna, gjorde den guddommelige Platon i sin Parmenides-dialog et meget nøje forsøg på at åbne vejen til Gud, fordi hvert billede, som billede, ikke kan nå sit ideals sandhed«.

Så, Afghanistan har hårdt brug for moderne hospitaler, der kunne blive bygget på to uger, som kineserne har bevist det i Wuhan. De har brug for moderne, uddannede læger. Mange afghanske læger er lige nu i Europa eller USA. De har brug for uddannede sygeplejersker. Og hvilket bedre navn kunne gives til disse bestræbelser end ibn Sina for at mindes traditionen af en af de største tænkere i universalhistorien? Avicenna er samtidig forbindelsen mellem alle de europæiske og islamiske nationers humanistiske tradition, på grund af alle idéerne fra det gamle Grækenlands filosofi, hvilket han igen havde stor

indflydelse på. Og han prægede samtidig talrige tænkere i mange lande.

Så, lad os bestræbe os på at få den støtte og de styrker samlet internationalt for at opbygge et moderne sundhedsvæsen på hastebasis i hans navn. Ved fast at beslutte os for dette, kan vi i Vesten måske også genvinde vores integritet og moralske værdighed, som kræves, for at undslippe denne krise. Lad os huske alle de store tænkere og filosoffer fra vores traditioner for i fællesskab at tilslutte os denne indsats.

Operation ibn Sina må også blive til et krystalfrø for samarbejde mellem Rusland, Kina, USA og de europæiske nationer i forsøget på at redde Afghanistan. Hvis vi kan overvinde den geopolitiske tankegang med denne fælles mission, kan dette blive til en af de hårdt tiltrængte, tillidsstærkende skridt i at skabe en ny model for internationale relationer på det strategiske plan. At kunne konfrontere og løse alle problemerne af bibelske dimensioner, som David Beasley fra Verdens Fødevarerprogram kaldte dem – verdens hungersnød, pandemien og milliarder af menneskers underudvikling. Samarbejdet med Bælte- og Vej-Initiativet er den eneste praktiske ramme, som allerede er tilgængelig, hvad løsninger angår. Så, frem for at foreslå den opblæste Global Gateway, som Ursula von der Leyen har til hensigt at offentliggøre i de kommende dage i løbet af hendes besøg i Washington, hvilket den tyske avis Handelsblatt karakteriserer som »langt under forventningerne uden at nævne konkrete projekter eller prioriteter« og som en »tabt mulighed«, så må de europæiske nationer og USA tage imod et samarbejde for gensidig vinding i et fælles samfund med en fælles fremtid, som præsident Xi Jinping har snakket om.

Lad mig nævne et sidste punkt. For at overvinde denne mangfoldige krise, der er uden sidestykke, har vi ikke blot brug for et fuldstændigt nyt paradigme i internationale relationer, et fordomsfrit studie i hvad Kina gør rigtigt

økonomisk set, og hvorfor Vesten har været ude af stand til, eller manglet viljen til, at udvikle de såkaldte udviklingslande. Der må frem for alt andet være en seriøs undersøgelse af grunden til, at det var muligt for min afdøde mand Lyndon LaRouche at forudse alle aspekterne af den nuværende krise, som han indsigtfuldt førte tilbage til det kulturelle paradigmeskifte fra 1964-72, hvor New Age-modkulturen blev bragt i spil, og hvorom han advarede i utallige artikler. Blandt disse, en fra 1998, »Hvordan man bør tænke i krisetider«, hvor han siger, at medmindre dette paradigme vendes rundt, vil det true eksistensen af den globale civilisation. I disse artikler identificerede han introduktionen af forskellige former for kulturel relativisme – T-grupperne og Regnbuekoalitionen – som opdelingen af alle fra alle gennem hver eneste mulige forskel mellem etnisk herkomst, køn osv., som værende princippet om, at alt er tilladt, hvilket ville ødelægge samfundet indefra. Tænk på det videoklip, som vi så i begyndelsen af mine bemærkninger, af den dionysiske folkemængde, der i sandhed kunne skabe en mistanke om, at nogle fra det ydre rum har overtaget disse unges sind, der muligvis stadig har den menneskelige fremtoning, men vis hjerner tydeligvis ikke er af denne art.

Det er derfor en udfordring for alle seriøse videnskabsfolk rundt om i verden at undersøge, hvorfor Lyndon LaRouche var så fuldstændig præcis i forudsigelsen af timingen og karakteren af den nuværende, verdensomspændende, finansielle, monetære og økonomiske sammenbrudskrise, samt hans fysisk økonomiske metode, hvis vi ønsker at udvikle vores planet til at være beboelig for alle mennesker, også for dem der lever i fremtiden. I denne ånd, lad os agere med den antagelse, at vi er den enestående, kreative art i universet, at vi ikke blot er jordboere, men potentielt set en udødelig art i universet. Mange tak.

Dennis Speed (ordstyrer): Mange tak skal du have, Helga. Hvis nogen lige er begyndt at deltage, vil vi byde jer velkommen

til formiddagens første panel af det internationale Schiller Instituts konference, »Alle menneskehedens moralske ressourcer skal samles: Menneskeheden må være den udødelige art!«. Vi inviterer jer alle til at blive en del af Schiller Instituttet; vi siger jo, at det er meningen at alle menneskehedens moralske ressourcer skal samles. Det indebærer dig, og vi vil gerne starte med dig. Så, vi håber at du vil blive medlem. Man kan gøre dette ved at følge linket, som vises på skærmen. Vi byder dig velkommen blandt os.